

ALOIS JIRÁSEK

Na dvoře vévodském.

ROMÁN.

Johanka si oddychla. Učena slečna dala na jevo svou nelibost, že princezna zrovna v ten čas toto místo zvolila.

"Jaká to omamující vůně, všechny nervy to rozčilí. Rychle, prince, rozbojí vás tu hlava, jako jak jste zardělá!"

Obě dívky braly se za slečnou. Když Mařenka se sem s Johankou ubírala, byla veselá, dychtivá zvěděti to, o čem jí princezna vypravovatí přislíbila. Teď brala se odně, v duši nepokojna. Tížil jí ten listek, který za mladými nadry ukrýla.

Touže dobou seděl v chládku pohodlného pokoje u otevřeného okna Hlasivce a Holub.

Hlasivce obšírně vypravoval svému příteli, jak byl u vévodkyně přijat, jak jej ponížá a zmáští ehtěli, vypravoval, jak ten zpěvák Arnoldi historicky vévodkyni vypravoval.

"Kdyby vévoda věděl!" pravil Holub, uslyšev o Puffsovi vévodkyně Conti. "Jest jisto, že náš slavný tenorista měl určitěho manžela na mysli."

"A vévodkyně se směla, líbilo se jí to vypravování."

"To vám s dostatek svěděl, jak toho dobrého pána miluje."

"Příteli, pamatovat jste si, co dnes ráno kapelník a co regenschori vypravovali? Mne tu historie velice zajímá, a myslím—"

"Patrně na Bendu-Arnoldiho."

"Tak jest?"

"Ale jejich národnosti — a pak tou dobou, kdy ten dobrodruh byl tu v Náchodě, Arnoldi zpíval u vlašské společnosti v Praze."

"Možná. Máte tam některého známého?"

"U společnosti zrovna ne. Cheete se patrně přepatit?"

"O to vás prosím, abyste do Prahy psal, zdali tam Arnoldi byl, a byli-li, jak dlouho meikal u té společnosti."

"Toho se snadno dovíme. Jesté dnes napíšu list do Prahy."

Hlasivce znovu žádal, aby tedy ještě dnes a to bez odkladu psal a po Arnoldim se důkladně poptal.

"Bylo by velmi zajímavé, a vévodkyni by to nemělo bavit," doložil usmávaje se Hlasivce, "kdybychom dokázali, že Benda je Arnoldi, že vlastně Arnoldi byl Benda."

"Učitel mě ovšem silně podezřel, a jen to, že Arnoldi je Vlachem, ho pomátl."

"Ostatně vyhledám si ještě jiná světelka, bych si na všechno posvítil. Zejtřa snad vám povím více." Několik zaklepal na dveře.

Do pokoje vstoupil oštěhavě a netivě se klaně Josef Kořínek.

Hlasivce mrkl na Holuba, jenž už vstal. Byl jako na odchodu, a nyní, když podučitel spatřil, rozloučil se s Hlasivcem.

Jsa laskavě vyzván, usedl Kořínek naproti tajemníkovi.

Zaveden nejprve hovor všeobecný, ale brzo zabouřil Hlasivce a veselým tónem zavadil o věrohodnosti události.

"Stal jsem se nevolný svědkem váš nehody, a dovolíte-li, budu i vašim sekretářem. Přeslil již nářek?"

Kořínek povzdechl, vypravoval, že Mařenku ještě neviděl a že je tu na sluhu. Zave ho napadl ten zpěvák a šarlivost mlova se usvata.

"Ano, viděl jsem panu Mářinku, je u princezny Johanky. Zaslídl jsem jí prve."

Josiřkovi se odlehčilo. Stal se nyní hovornějším a laskavost Hlasivce vabudila v něm důvěru.

Za tečí přišli také na událost třikrátovou a Hlasivce, vptáváje se, dověděl se ledáčkos, o čem se regenschori nezmínili.

Kořínek vypravoval, jak učitelovi Bendu vyčastovali, jak upřehl a jak po nějakém čase zapadlé papíry našli.

Byly po Bendovi. Sáhnuv do kapsy svého kabátu, vyňal něco v papíře pečlivě složeného.

"Jest to ten italský list, který Mařenka ehtěla dát Arnoldimu, aby jej přeložil?"

"Což byla přesvědčena, že Arnoldi jest jiná osoba než Benda?"

"Smad — říkala, že to není možná, aby takový hodný pán, jako Arnoldi, byl takovým — a tak že má prý jiný, krásnější hlas než Benda, a kdo ví, co ještě uváděla."

"A proč mu tedy list nedala?"

"Principál nedovolil, ten pořádek je pochybný."

"Smím tedy psaní přečísti?"

Podučitel rychle a ochotně rozhal papír a podal Hlasivce sežloutlý, pomákaný list. Dychtivé přelétl tajemník první řádky a podučitel hleděl naň upřeně a zvědavě.

"Jest italský," podotkl Hlasivce a četl dál, "ale tu písmo nejasné, málo zřetelné." A zase četl. "Velmi zajímavé —"

Do pokoje vstoupil lokaj, ohlašuje, že Jeho Výsosti vévoda si přeje, aby pan sekretář přišel do pracovny vévodské.

Hlasivce nedočetl.

Když lokaj odešel, přistoupil k učitelovi a pravil: "Musím jíti. Svěřte mně ten list. Já jej potom pohodlně přečtu a překlád napíšu. Běti se nemusíte. Pan regenschori mne zná a buďte jist, že já Arnoldimu to psaníčko nedám."

Kořínek svolil, ale byl velice rád paní učitelově obsah toho psaníčka pověděl.

Hlasivce, ušechovav pečlivě italský list, odebral se na to ihned k vévodovi.

Byl spokojen.

XIV.

Koniáš redivivus.

Hlasivce dlouho u vévodě nepobyl.

Napsav dva listy opatřil je a pak čekal na další rozkaz svého pána. Petr Koronský svolil v pohodlném fautonu, v myšlénky jsa zabrán, a zdálo se, že na svého sekretáře zapomněl.

Černý eht ležel u jeho nohou na hebkém koberec, jiní dva barvy plavé vyhrávali se, roztažení u okně na polštáři.

Vévoda nebyl dobrě míry, tisklo ho jeho tělo.

Manželku svou nespátl od oně chvíle, co z jejího budoiru tak kvapně odešel. Nepřišla k hostině, neukázala se ani doma při tabuli, byla dosud "ehurava" a trvala většinou ve svých komnatách ve společnosti francouzské slečtiny. Přijímala také zpěváka Arnoldiho, jenž dává, vlastně vévodkyni, předčítal. —

To všecko vévoda věděl.

Vévodkyně se hněvá, a on? Zase již toužil po jasném, teplém papírku. Bylo mu těšno — ona se vadažuje. Zatočil, aby vše bylo zas urovnáno.

Domníval se, že ji nejvíce ublížil svým prudkým odchodem a neupadl ho, že hlavně popudil Annu Karolínu, žadost za Arnoldiho odmítnuv.

Plavá stihla řevu seskočila a okna a vytřela tím vévodu z dušmání. Povzvednuv hlavu, spatřil Hlasivce a postihl jeho upřimý,

skoro soucivný pohled, jenž na pánově tváři tkvěl.

"Kdyby tak tvůj syn!" ozvalo se v hlubinách duše Petrovi a zlehounka povzdechl. "Máte-li ještě rodiče?" zeptal se najednou.

"Nemám už nikoho, Výsosti. Matka mi nedávno zemřela," odpovéděl tajemník, překvapen jsa nenadálou otázkou.

"Čím byl váš otec?"

Přes tvář Hlasivce přelétl jako červený stín. Ale červeně tu ihned zmizela.

"Byl důstojníkem v císařské armádě. Však záhy mi zemřel, tak že jsem ho nepoznal."

"To jste měl velmi hodnou matku, že se tak o vaše vychování postarala. Měla jen zajisté malou pensí —"

"Ani té neměla —" Několika vroucnými slovy vzpomněl své matky, jak o něj vždy byla pečlivá.

Na chvíli se pak opět zamlel. Pak se zeptal tajemníka, čím si dopoledne na Náchodě chvilil krátil.

Hlasivce vypravoval, že se tu setkal se svým krajanem Holubem, i to, co byl slyšel, totiž: jak náhodoušký učitel o třech kráľích v rozpacích byl, jak mu zpomoženo a jak draze neznámého zpěváka zaplatil.

Maloměstskou tu historii vypravoval lehounce, ne bez humoru. Tvář vévodova se vyjasnila. Usmával se.

Patrně jej ten příběh zajímal. Hlasivce dopovéděl.

"Toť zajímavé! Jak se to skončilo? Nedověděl se, kdo ten prohnaný čtverák byl?"

"Nedověděl, ale jsou mu na stopě."

Více však nepovéděl, nezmínil se ani slovem o tom, jaké má pozdržení; ano, když vévoda po té stopě se ptal, odpověděl, že nic bližšího nezná.

"Až se o tom více dovíte, neopomněte mne zpravit."

Hlasivce oznámil také vévodovi, že její Výsosti ráčila mu popřáti milostivé slyšení.

Petr Koronský zvedl hlavu.

"Zhravou ráčila její Výsosti přijati pana Arnoldiho —"

"Předčítal?"

"Předložil — její Výsosti plán k nějaké venkovské záhavadě."

Více však nepovéděl. Zdálo se, že vévoda ještě něco čeká. Když tajemník mlčel pravil: "Ah, tak! Pro dneš už nic nepotřebuji. Laskavě pokynuv, propustil svého tajemníka. Sotva že tajemník odešel, znovu se vévoda zamýšlil. Tanula mu na mysli vévodkyně a ten zpěvák.

Od těch časů, co se o její nevěře přesvědčil, byl nedůvěřivým.

"Pořád jí předčítá — a jest jako její maitre de plaisir — Oh, aby se zase něco nedočel!"

Hlasivce vrátil se do svého pokoje. Bylo parno, až mdlo. Váude tieho, mrtvo, a zdálo se, že brzo zahne bouře.

Svléknuv kabát, věšel ho do šatníku a při tom nahlmatal něco ve svém hnědém kabátu, v kterémž byl na Náchod připaloval. Vzpomněl si.

Imed vytáhl z náprsní kapsy malíčkou, šedě vázanou knížku a zamýšleu na ni hleděl. Dědičtí po matce, její modlitební knížka. Prve jej na ni vévoda připamatoval. Nevidá, jak na Náchodě pořídl, z veskeré své knihovny vzal Antonín jedinou tuto knížku, jemu tak milou a drahou, z níž ty pečlivě, věrně natčnými oči v dobách samoty v radosti a žalu pro potěšení srdce štávaly.

Vzal jí s sebou jako jedinou památku — dosud však jsa příliš zabaven, na ni nevzpomněl. Ani v Praze jí neotevřel. Teď na ni hleděl, pak zbledlé listy obraecel — až náhle všecka jeho pozornost byla na desku za poslední stránkou upoutána. —

Tou dobou Valentin Koehan seděl u kamen na nízké stoličce. Světlaice jeho byla dosti prostorná, ale jednoduchá. Na bílých stěnách nebylo žádného obrazu.

V koutě v levo od dveří proti kamennému starožitná dubová postel s květovanými, poněkud zakřivenými nebesy. Vedle postele almaru, v koutě pak dřevá, uprostřed jizby stál s nenatřenou, lipovou tabulí a divně vyřezávanými trnami, u stolu několik kříd, okolo ně prostě lavice, za vše bylo nábytkem toho "dopuštěl", jak říká říkali, v němž "slepý mládence" přebýval.

Neděl na stoličce a sívě jeho oko

hledělo upřeně na několik knížek, jež na černé lenošce opodál stojící ležely. Koehan byl "beze všeho", jen v dlouhé brunátné vestě, jež silně se odrážela od širokých rukávů bílé košile.

"Co také na tom světě má," říkali o něm. "Skoro celý boží rok nikam nevyleze, jako by se lidi štítíl — leda někam do vsí. To Bůh ví, jaké to má potěšení s těmi sedláky hovořiti a jim rozkládat. Ti chytynou pěkně moudro od něho!"

"Což nádoza — starý hrnce — ale ducha má —"

"Kam by se to dělo! však v těch lejtářích bez toho pořádek leží. Za to vydá peněz dost. Co jich jen do Prahy pošle!"

"Jiného sobě nepřeje — ale co je pravda, knížku půjčej tuze rád a má samé pěkné."

"Ty staročeské by vám ale nepůjčil."

"I kdož by tomu také rozuměl, ale on, takový písmák."

"Má prý také — čarodějnické."

"No neříkám nic, ale samo sebou to není. Tuhle k němu přišla kmotra truhlářka, má-li tištnou modlitběku k sv. Tařieli a k sv. korně, víte, co jsou na poklady, a on div že jí nevyhnal."

Tak a podobně se o Koehanovi hovořilo. —

Vzchopil se, rozkřesal a hle již plane v nistějí ohník — teď bře se lenošky knížku rozvírá jí, trá — zrovna viděti nějaká hrozoun rytinu a již přikládá arch po archu.

Venku se najednou setmělo — zatáhlo se nebe šedými mračny a do stromu před oknem stojícího vjel divoce víehr, až hlasitě zamlel, a zprudka se zaklátil; ale "slepý mládence" všeho toho nebděl. Maje hlavu nacheýlenou, hleděl upřeným okem, jak plamen list po listu bílá, i v černý, vinoucí se papír mění. Rudá zář chvěla se na vráskovitě Koehanově tváři.

Dvěře se náhle otevřely a do jizby vkročil ryblým krokem Hlasivce.

Koehan vstav podal mu ruku a nad obyčej živě ho uvítal:

"Vítám vás! Poprvé jste vkročil do mého stavení a již jdete k budám. Podívejte se, vlasteně! a vzav opět knížku a roztrhnuv jí přiložil polovicí na oheň."

"Co to děláte?"

"Koniášuju!"

"A jaké to knížky?" tážal se udiveně Hlasivce.

"Podívejte se. Znáte ji?"

"Neznám."

"Přečtu vám kousek, vás to nepokazí, a nezbádníte se z toho jako mnoho jiných. Jen kousek a jako byste přečetl celou knihu."

Zdálo se, že Hlasivceovi to není zrovna teď po chuti, než vida, že je Koehan tak zabrán, neodmlouval.

Venku zaslehl blesk a dešt se rozšuměl.

V nistějí syčely plameny, trávice již druhou knížku.

Slepý mládence postavil se před mladíka, jal se čísti tam, kde náhodou knížku otevřel:

"Naposledy, kdyby od země až do nejvyššího nebe byl jeden vrch z toho nejdrobnějšího písku a v tisíce letech anděl Páně z božího poručení vzal toliko jedno pískovité zrníčko z toho přehrozného vrchu, ach jak dlouho musil by ten anděl čekati, nežli by všeshen ten vrch sebral? Avšak jistě vše jest, že by přece někdy byl konec toho ubírání, a přišel by čas, že by ani jednoho pískovitého zrníčka více nepozůstávalo. Co pak? Přestalo-li by také tehdeš trápění člověka zatraceného v pekle? Nikoli. Ano, byť i sto tisíc takových, tak vysokých, ano vyšších pískových vrchů po tak prodlouženém ubírání sebráno bylo, ještě by netočíko neprestal se trápiti člověk zatracený v pekle, ale také nejmenší naděje by nedostal, že jeho trápení potom přestane, aneb aspoň umenšeno bude —"

"Dost, dost, milý vlasteně!" vytrhl Hlasivce Koehana ze čtení. "Je to tuze krásné čtení — zajisté pekelný žalář," dodal usmávaje se. —

PROČ JE TO

že tak mnoho chorob, které zjevně vzdurovaly zručnosti proslulých lékařů podávají se k lidem vlivu obyčejného domácího léku

DRA. PETRA

HOBOKO

Protože ono jde přímo na kofen zla, nečistoty v krvi. Je připraveno z čistých zdravích prospívalých kořenek a bylin a je v užívání po více než sto roků—dostí dlouhou do dobu, důkladně jeho hodnotu zkoušeli.

Ne jako jiné léky, nebo ho dostati v lékárnách, nýbrž dodává se lidem přímo od jediných vyrobitelů a majitelů. Píšte

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,

112-118 So Hoynce Ave., CHICAGO, ILL.

50,000 KNÍZEK ZDARMA PO POŠTĚ

TAJNÉ NEMOCE MUŽŮ.

Tato kniha obsahuje mnoho vřob. azent, a jest pravým z drogem vřdy pro staré i mladá, kletí trpí slabostí, straccnou mužností, nervosní chorobou, otravou krve, kaparkou, nedoby žaluodenci ledvin, mchytřov. Kniha ta Vám objasní jak se můžete vyléčiti doma a jistě. Píšte nám český.

Porada zdarma. Uřední hodiny od 9ti do 5ti Vnedělí od 10ti do 2hé odpoldne.

DR. JOS. LISTER & CO.,

40 Jarnborn St., W A 7 CHICAGO, ILL., U. S. A.

TELLMORE Jest vřtečný druh whisky, jejíž vřhradními rozestřatelci jsou

Atlas Wine and Liquor Co.,

VELKOOBCHODNÍCI A IMPORTĚŘI

659-61 Blue Island Ave., CHICAGO, ILLS.

Zaručena die vládního zákona o čistých potravinách a lékách. JOHN J. FLORIAN, cestující jednatel.

GEORGI & VITÁK,

(dříve Louis Viták)

Píšte si o cenníky, jsou zdarma. 4663 Gross Av. cor. 47 and Ashland Av., Chicago

Prodáváme veškeré hudební nástroje za tovární cenu.

Jame výhradní vyrobitele vyhlášených "Pearl Queen" Concertin a máme též pravé české harmoniky nejlepší jakosti. — Jedini zástupcové pro Ameriku stavých a svřtoznámých dechových nástrojů vyráběných V. F. Cervěhem a Synem pro které jsou odporučené na všech svřtových koncertatřích: v Praze, Pařiži, Lipaku, Bruselu a jinde. Náš obrovský tovární sklad, přívoz a vývoz hudebních nástrojů po celé Americě dokazuje nejlépe pověst našeho obchodu a důvěru, kterou chováme u ct. obecenstva. (9m)

Nakladatel českých hudebnin. Sp řávky všech nástrojů se vyřizuj.

Willow Springs Pivovar

dava

ZELENÉ "TRADING STAMPS"

Za \$1.50 zelených Trading Stamps s každou bednou

STARS & STRIPES

(2 tucty pinto vřch lahvi) —cena

\$1.25

Za \$3.00 zelených Trading Stamps s každou bednou

STARS & STRIPES

(2 tucty kvartovřch lahvi) —cena

\$2.25

Pamatujte!

Kromě toho, že dostanete nejlepší lahuvř pivo, dostanete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trading Stamps."

1407 Harney Street.

Objednejte si poštu neb telefonem Douglas 1396 nebo 1685.

A. N. Frick & Son Co.

Vel obchodníci a importěři

LIHOVIN & LIKERŮ

Nastupitřelci: 1. Křištitř St., Frick terneta.

Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

Pravidelná poštova a paropřevážná doprava

z Baltimore do Brěmen

primo po novřch dvostrannobřch poštovních parnicích od 7,800 do 10,000 tun nosnosti:

Rhein, Main, Neck ar, Cassel, Breslau, Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnita

II. kajuta z Baltimore do Brěmen od \$38.00 nahoru

Tyto parníky mají pouze jednu tří du kajutu, jak označena jest jak II. kajuta.

Vřše jmenovaně parníky jsou vřře odně nové, vřřetně obřobované a velmi udrževř, pokudě kajuta na palubě. E křtrně obřřivřeni ve všech prostorách. Další vřřevky podává jí gasciřní jednotel.

A. SCHUMACHER & CO., No. 7 S. Gay St., Baltimore, Md
H. CLAUSENIUS & CO., 95 Dearborn Str., Chicago, Ill.
aneb jejich zřstřsel v zenci

Dr. C. Rosewater

ČESKÝ LĚKÁŘ

Ůřadovna: 222 "Bee Building"

Ůřadní hodiny: Od 11—12 dop.; od 3—5, od 8:30—6 odp. — V neděli od 10 do 12 dop.

Tel. v Ůřadovně 304. — Tel. v bytu 123

Bydlí: Číslo 2437 Jones ul.

Zvláštní pozornost se věnuje křtrně nemocem a vřřobřřivřim.